

F. t. l. om en amtskommune for hovedstadsområdet.

regler varetage de fælles opgaver for området, regionplanlægning, trafik, hovedkloakering og rensningsanlæg, vandindvinding samt sygehusplanlægning, og skulle have adgang til selvstændig skatteudskrivning til finansiering af udgifterne ved de fælles opgaver, herunder en særlig udviklingsstøtte til områdets kommuner. Endvidere foreslog hovedstadsreformudvalget, at der skulle gennemføres en særlig udligning såvel mellem områdets kommuner som mellem områdets sekundærkommuner, samt at der skulle foretages en begrænset reform af den kommunale inddeling i Københavns amtsrådskreds med henblik på at skabe grundlag for en så vidt mulig ensartet kommunal service i den storbyprægede indre del af hovedstadsområdet.

Regeringen har i vidt omfang kunnet tilslutte sig hovedstadsreformudvalgets forslag. Dette gælder således den foreslåede særlige kommunale udligningsordning og — i en overgangsperiode — tillige den foreslåede amtskommunale udligning, der har dannet grundlag for det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om udligning i hovedstadsområdet. Man er endvidere enig i udvalgets forkastelse af anvendelsen af princippet om én by — én kommune på dette område og i det ud fra denne forudsætning udarbejdede forslag til en revision af den kommunale inddeling i Københavns amtsrådskreds, der har ligget til grund for det herom samtidig fremsatte lovforslag. Endelig er man enig i den foreslåede afgrænsning af hovedstadsområdet, ligesom man i vidt omfang kan tilslutte sig de af udvalget udarbejdede forslag til regler for en fælles regionplanlægning og trafikordning m. v. for hovedstadsområdet.

Regeringen kan derimod ikke tilslutte sig udvalgsflertallets forslag om etablering af en treleddet administrativ struktur for området. Efter regeringens opfattelse, der bl. a. støtter sig på en af administrationsdepartementet i august 1971 afgivet udtalelse over hovedstadsreformudvalgets forslag, frembyder en treleddet struktur, hvor der ved siden af kommunerne og amtskommunerne introduceres et helt nyt organ, en nærliggende risiko for såvel kompetencefordelingsproblemer som dobbeltadministration. Dette vil kunne medføre såvel manglende effektivitet i varetagelsen af områdets fælles opgaver som et omfattende administrationsspild. Der findes heller ikke noget eksempel på en treleddet administrativ struktur blandt de udenlandske storbyordninger, der er omtalt i hovedstadsreformudvalgets betænkning.

Regeringen har derfor fundet det rigtigt, at en hovedstadsordning baseres på det af hovedstadsreformudvalget opstillede alternativ, en storamtskommune, som regeringen — ligesom udvalget — ser

som den eneste anden mulighed for hovedstadsområdets fremtidige administrative struktur. Med en sådan toleddet struktur, der svarer til opbygningen af lokaladministrationen i det øvrige land, og hvorved Københavns og Frederiksberg kommuners hidtidige særstatus automatisk ophæves, undgås den påpegede risiko for kompetencefordelingsproblemer m. v. Samtidig opnås umiddelbart, at fællesorganet for hele området udgår af direkte valg og tillægges samme direkte beskatningsret, som tilkommer landets øvrige amtsråd. Ved etableringen af en storamtskommune opnås endvidere en vis udjævning af de bestående økonomiske uligheder i området, idet eksisterende forskelle i de nuværende sekundærkommuners udgiftsbehov og skattegrundlag fuldstændig udlignes. I samtlige de storbyordninger, der har været omfattet af hovedstadsreformudvalgets undersøgelser, er der i øvrigt også — omend under forskellige former — etableret en toleddet administrativ struktur. Dette gælder bl. a. Stockholm, hvor der så sent som den 1. januar 1971 er etableret en storamtskommune, efter at et tidligere forslag om etablering af en treleddet struktur er blevet forkastet.

Regeringen finder ikke, at de fremførte indvendinger imod en storamtsløsning taler afgørende imod etablering af en amtskommune for hele hovedstadsområdet. Den indvending, at en storamtskommune vil indebære en central forvaltning af samtlige de amtskommunale opgaver i området med en deraf følgende opbygning af et overordentligt stort og uoverskueligt administrationsapparat, kan således imødekommes gennem en vis decentralisering af amtskommunens administrationsapparat og i nødvendigt omfang tillige af dens styrelsesfunktioner. Der er ikke noget til hinder for, at amtskommunens centrale administration begrænses til de funktioner, der nødvendigvis må være fælles — planlægning, udbygning, budget m. v. —, medens den mere lokalt betonedede administration og de herfor nødvendige beslutninger delegeres til lokale udvalg under amtsrådet. Sådanne politiske lokalstyrelser indgår i ordningen af sygehusvæsenet inden for den nyetablerede stockholmske storamtskommune, og en tilsvarende løsning for hovedstadsområdets amtskommune bør ikke på forhånd afvises, jfr. i øvrigt bemærkningerne til kapitel 3 om amtskommunens styrelse.

I betragtning af den konstaterede funktionelle samhörighed mellem hovedstadsområdets enkelte dele og henset til de betydelige fordele, der som foran anført knytter sig til etablering af en fælles amtskommune for hovedstadsområdet, finder regeringen i øvrigt ikke — således som hovedstadsreform-